

VIITORUL ROL

ADELA MĂRCULESCU

Repartizată odată cu promoția anului 1959 a I.A.T.C., la Botoșani, unde lua ființă un nou teatru, Adela Mărculescu nu apucă să-și incheie stagiul, fiind solicitată pentru rolul Ninuccia în *De Pretore Vincenzo* de Eduardo De Filippo, la Teatrul de Stat din Ploiești, ca parteneră a lui Toma Caragiu. Prilej de afirmare rapidă. Zaharia Stancu, directorul Teatrului Național, o invită să interpreteze rolul Sorinei din *Inșir-te, mărgărite* de Victor Eftimiu. În 1965, intră prin concurs în colectivul primei scene. Fișa ei de creație cuprinde: Casandra (*Troienele* de J. P. Sartre), Logodnica (*Nunta înșingurată* de Federico Garcia Lorca), Ana Tache, Ianke și Cadâr de V. I. Popa), Gabrielle (*Danton*) și Doña Diana (din piesa cu același titlu) de Camil Petrescu, Daia (*Cine a fost Adam?* de Leonida Teodorescu), Isabela (*Regina de Navara* de E. Scribe), Aglaia (*Idiotul*, după Dostoievski) — „...spectacol în care mă întâlneam cu omul fascinat de ideea adevărului scenic, Alexandru Fintîi, căruia îl păstrez o deosebită amintire și ca profesor, și ca regizor” — spune actrița. „Unul dintre cele mai importante roluri a fost Madeleine din *Părinții teribili* de Coc-

teau. Timp de 11 ani, am avut șansa și bucuria să joc alături de Tantzi Cocea, Irina Răchițeanu și de regretatul Geo Barton”. Dintre piesele pe afix, poate fi văzută în *Idiotul* și *Ion Anapoda* de G. M. Zamfirescu (Mioara), *Gațele* de Al. Kirilțescu (Margareta) ș.a. La televiziune a realizat câteva interpretări remarcabile, printre care Julieta (*Romeo și Julieta* de Shakespeare), Ioana Boiu (*Suflăte tari* de Camil Petrescu), Nera (*Fintina Blanduziei* de Vasile Alecsandri) etc.

Concentrată, pasionată de efort, actrița gindește alături de autor și de regizor; pe lângă talent și farmec, ea posedă o tehnică excelentă, întemeiată pe exerciții minuțioși; jocul ei este simplu, dar bogat, profund, serios. Adela Mărculescu se numără printre actorii care investighează universul poeziei. Cele trei recitaluri realizate i-au adus satisfacții deosebite, în țară și în turnee încununată de succes în R.F.G., Italia și Senegal.

Următoarea premieră: *Între patru ochi* de Aleksandr Ghelman.

„Vreau să las spectatorului întreaga surpriză de a descifra piesa scriitorului sovietic Aleksandr Ghelman, *Între patru ochi*; e o piesă de un realism atroce, un realism esențial, care nu se lasă circumscris de bariere dogmatice. E vorba de un cuplu ajuns la vîrsta maturității, care își dă seama, la un moment dat, că o legătură conjugală este falsă, dacă se sprijină doar pe partea pragmatică a vieții, fiind lipsită de un suport moral, de sentimente autentice

Omul cel mai puternic în acest cuplu este ea, Natașa, care se dovedește în stare să se smulgă dintr-un angrenaj care-i oferă un anumit nivel social, niște înlesniri materiale; după 20 de ani de căsnicie, în care a acumulat o tristă experiență, începe o nouă viață. Dar în povestea unui cuplu fiecare își trăiește drama lui, fiecare este, la rîndul său, victimă și vinovat.

Lucrul în această piesă îmi prilejuiește prima întîlnire cu regizoarea Anca Ovanez-Doroșenco și reîntîlnirea cu mai vechiul meu partener din *Doña Diana*, Damian Crișmaru“

„Rampă”,
acum
50 de ani
septembrie
1932

Ion Șahighian reconstituie, în tripticul cu care se deschide stagiunea la Naționalul bucureștean, atmosfera reprezentațiilor din celălalt veac. I. Sirbu, I. Manu, I. Fintesteanu, Elvira Godeanu, Sonia Cluceru apar în textele lui G. Sion, V. Alecsandri, B. P. Hasdeu. „Rampă” constată, cu uimire disimulată, cit de actual e sarcasmul bătrînilor... ●

Tony Bulandra primește „Legiunea de onoare” pentru contribuția la răspîndirea repertoriului țării lui Racine. ● Cum asista Hasdeu la repetițiile pieselor sale? Ne spune meșterul Nottara: „...stătea tăcut în lojă, nu întrerupea jocul actorilor, cum făcea bunăoară Delavrancea, și mai ales Caragiale, care juca toate rolurile”. ●

VIITORUL ROL

ALEXANDRU REPAN

Ultima convorbire cu Alexandru Repan pentru rubrica „viitorul rol” a avut loc în anul 1975, când repeta rolul lui Egist din *Întoarcerea la Micene* de Evangelos Averoff-Tossizza. Între timp, a jucat câteva roluri importante Henric (*Henric al IV-lea* de Shakespeare), Abel (*Jocul vieții și al morții în deșertul de cenușă*) și Dan (*Noaptea umbrelor*) de Horia Lovinescu. Stagiunea '81-'82 i-a adus o importantă izbândă artistică, în explorarea unui personaj tulburător — Ivan Feodorovici Karamazov (*Kamarazovii* de Horia Lovinescu și Dan Micu, după Dostoievski), spectacol care a participat la Teatrul Națiunilor, la Sofia. În serialul TV *Lumini și umbre*, interpretează rolul Ninel Bereanu.

Concepindu-și existența profesională sub semnul diversității modurilor de exprimare, actorul are curajul inițiativei creatoare; el a adaptat pentru scenă, ca monodramă, romanul *Craii de Curtea veche* de Mateiu Caragiale, rezervându-și interpretarea și regia. „Dacă timpul și îndatoririle față de teatrul a cărui scenă o

slujesc îmi vor permite, voi realiza o altă dramatizare, la care lucrez. E vorba de *Sonata Kreutzer* de Tolstoi” Alexandru Repan se numără astăzi printre actorii care susțin prestigiul Teatrului „Notara” și al căror nume pe genericul filmelor și emisiunilor de televiziune reprezintă un magnet pentru public.

Brutus din piesa *Negru și roșu* de Horia Lovinescu completează fișa sa de creație cu un rol deosebit de interesant.

„Din punct de vedere istoric, Brutus este un personaj celebru; mulți dintre spectatori au un punct de vedere aprioric asupra lui, așa încît e destul de dificil să acreditezi o nouă imagine, din unghiul ficțiunii artistice. Firește, și în piesa lui Horia Lovinescu, Brutus apare ca un revoluționar convins, închinându-și viața cauzei; el urăște cu patimă monarhia și toate racilele ce decurg din această formă de guvernămînt. Originalitatea viziunii dramaturgului român constă în mijloace, în nuanțele investigației psihologice. Dîndu-se drept nebul și bufon, acceptînd temporar umilința, pentru a-și ascunde astfel adevăratele gânduri și a-și putea înfăptui proiectele, Brutus redevine el însuși odată cu instaurarea republicii romane. Dar începe o luptă mult mai grea, împotriva dușmanilor dinăuntru și dinafară, împotriva sărăciei și a corupției. În finalul căreia va plăti cu singure credința sa față de ideal. Brutus — în viziunea lui Horia Lovinescu — lasă moștenire omenirii modelul revoluționarului de o intransigență absolută, care nu ezită în fața celei mai grele jertfe — condamnarea propriilor săi copii, vinovați de trădare; el se înscrie printre cei dintîi, în lungul șir de revoluționari care vor trebui mereu să salveze republica, în decursul întregii istorii a omenirii; dealtfel, ultimele lui cuvinte sînt «Salvați Republica!»

Mă reintîlnesc cu un dramaturg și cu un regizor de care mă leagă multe reușite în cariera mea dramaturgică Horia Lovinescu și regizorul Dan Micu”.

Maria MARIN

Aurel Munteanu joacă în... cetatea Banilor (el, pătimaș pokerist!). Directorul A. De Herz l-a distribuit în nostalgia evocare a lui Mircea Rădulescu, *Serenada din trecut*. Gongul craiovean va anunța apoi piesele lui Shakespeare, Ibsen, Molière, Caragiale. Mari și nobile eforturi pentru supraviețuire. ● Ion Marin Sadoveanu va conferența despre litera-

tura dramatică modernă, de la Oscar Wilde la Pirandello. Opera de popularizare întreprinsă de distinsul cărturar va continua cîteva decenii. ● Din mărturiile de creație ale lui G. M. Zamfirescu, la reluarea *Domnișoarei Nastasia*: „Am acordat o mare importanță tăcerilor și am înlocuit tiradele cu un singur gest brutal, frînt, semnificativ”. ● În

portofoliul comitetului de lectură al Teatrului Național se află, printre altele, *Borgia* de Al. Kirilescu, *Umbra* de V. Voiculescu, *Ion*, dramatizarea romanului lui L. Rebreanu de M. Sorbul (exceptională, pe nedrept uitată azi, 1982!), *Generația de sacrificiu* de Valjean și „o piesă de V. Eftimiu” (nu se precizează titlul, să mai fiarbă confracții o vreme...) ●